

Barista!

Elsbeth
Witt

Zoete inval

Je leven
in de blender

X
ANDER

ROMAN

Ook verschenen van Elsbeth Witt bij Xander Uitgevers
Barista! – Koffie verkeerd (2013)

ELSBETH WITT

Barista!

Zoete inval

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Desiree Engelage
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Elsbeth Witt
en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 185 6 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor Jelmar

I like my sugar with coffee and cream.

– Beastie Boys

1

Tweehonderd gram zelfrijzend bakmeel, tweehonderd gram suiker, tweehonderd gram boter, vier eieren en een snufje zout. Als je dit door elkaar mengt en een uur in de oven zet, krijg je een cake. Daar is geen twijfel over mogelijk.

Dit is waarom ze zo van bakken houdt, denkt Iris, terwijl ze wat vanillesuiker toevoegt aan de beslagkom van de keukenmachine. De statistische zekerheid, de recepten die je als wiskundige formules moet volgen om een eindproduct te krijgen. Ze houdt van regels. Ze houdt van orde. En ze weet anders niet hoe ze op dit moment om moet gaan met de chaos in haar hoofd.

Daarom staat ze om twee uur 's nachts een cake te bakken.

David slaapt door het lawaai heen. Dat weet ze zeker. Hun huis is zo groot dat je in de slaapkamer boven amper geluid uit de keuken kunt horen. Bovendien heeft hij waarschijnlijk gedronken en ligt hij in een coma. Hij zou vanavond naar de singer-songwriteravond komen in Barista!, de koffiebar waar ze werkt. Maar aan het eind van de avond sms'te hij dat hij in de kroeg zat met een belangrijke klant en er dus niet bij kon zijn. Ze slaat met haar vuist op het zwarte granieten aanrechtblad. Verdomme! Hij wist hoe belangrijk deze avond voor haar was.

Ze gooit gehakte walnoten en cranberry's in de beslagkom en ziet hoe de gardes ervoor zorgen dat de ingrediënten gemengd worden. Ondertussen schiet er van alles door haar hoofd. David, hun huis, haar werk... het hele plan dat ze heeft uitgestippeld voor haar leven. Het voelt alsof het allemaal uit haar handen glipt. Ze voelt zo veel tegelijkertijd dat ze niet meer weet wat ze voelt. Verdriet, woede, adrenaline, opwindend, blijdschap, schaamte... verliefdheid? O god... wat is er vanavond in hemelsnaam gebeurd?

Ze zet de keukenmachine uit en hoort voor de miljoenste keer die avond haar telefoon trillen in haar tas. Laura. Haar beste vriendin en collega heeft helaas iets gezien wat ze niet had moeten zien. Of misschien was het wel een geluk bij een ongeluk, want ze weet niet wat er was gebeurd als ze niet waren betrappt. Ze slaat haar handen voor haar gezicht en schudt haar hoofd. Ze wil er niet aan denken. Ze pakt haar telefoon. Zes gemiste oproepen, vijf sms'jes, tien appjes en één voice-mailbericht dat net is ingesproken. Iris besluit om het voice-mailbericht af te luisteren. De mechanische vrouwenstem vertelt haar dat ze één nieuw bericht heeft, ingesproken om twee uur veertien.

'Iris!' is het eerste dat ze Laura hoort zeggen. Daarna is het stil. Is dit het?, denkt ze. Maar dan gaat haar vriendin verder. Het is alsof ze even adem moest halen, voordat ze begon.

'Iris... kun je me alsjeblieft terugbellen of sms'en? Gaat het wel goed met je? Ben je überhaupt thuis? Jezus Iris... ik kan echt niet geloven wat er is gebeurd. Ik bedoel... jij en... Luigi? Is dit... was dit... de eerste keer? Hoe lang is dit al aan de

gang? En... en David dan? En jullie huis en jullie plannen? En kom op zeg... Luigi? O, mijn god. Ik snap het gewoon niet. Ik... waarom heb je mij niets verteld? Bel me alsjeblieft, oké? Of kom anders morgen eerder naar werk. Ik zorg dat ik er om kwart voor zeven ben. Ik zie dan wel of jij er bent. Oké... doi.'

Iris kauwt nerveus op haar lip. Haar vriendin klinkt bezorgd en een beetje boos. Logisch, denkt ze. Hoe zou zij zich voelen als ze Laura zou betrappen met iemand van wie ze het niet had verwacht? Buitengesloten, waarschijnlijk. Ze voelt een steek in haar maag. Ruzie met Laura is het laatste dat ze nu kan gebruiken. Ze heeft haar beste vriendin nodig. Ze stuurt haar snel een sms'je waarin ze zegt dat ze er morgen zal zijn. Als ze door de andere sms'jes scrollt, ziet ze dat ze niet allemaal van Laura zijn. Luigi heeft haar ook een berichtje gestuurd.

Lieve Iris, ik hoop dat je veilig thuis bent gekomen en dat alles goed gaat. We moeten praten. Maar dat kan wanneer jij wilt. Geen haast. Ik zie je morgen hopelijk. X.

Ze legt haar telefoon op het aanrecht. Met trillende handen giet ze de inhoud van de kom in een cakevorm. Een losgeraakte pluk van haar blonde haar valt in het beslag. Ze zwaait haar haar snel over haar andere schouder. Ze dekt de vorm af met plastic en zet hem in de koelkast. Misschien kan ze dit morgen meenemen naar Barista!. Het is nu te laat om nog

een uur te wachten tot de cake klaar is. Ineens voelt ze een allesoverheersende moeheid opkomen. Hoe laat het ook is, ze gaat nooit naar bed zonder de keuken eerst op te ruimen. Maar nu heeft ze er geen zin in. De mooie nieuwe keuken kan haar gestolen worden. Het hele huis kan haar gestolen worden.

Ze strompelt naar boven. In de slaapkamer kijkt ze naar hun prachtige boxspringbed en haar prachtige vriend. Of nou ja, zo prachtig is hij niet als hij snurkt. Dit is alles wat ze wil, toch? Een mooi koophuis in een Vinex-wijk, een lieve vriend met een goede baan.

Maar waarom heeft ze vanavond dan met haar baas gezoend?

Het is half zeven als ze de autoruit staat te krabben. David slaapt nog. Ze heeft hem wakker gemaakt om te vertellen dat hij met de bus moet of met een collega moet meerijden, omdat zij de auto meeneemt vandaag. Hij gromde dat hij waarschijnlijk nog dronken was van gisteravond dus toch niet kon rijden. Voordat hij weer in slaap viel, wenste hij haar nog een fijne werkdag. Hij vroeg niets over gisteravond. Iris heeft samen met Luigi en haar collega's wekenlang gewerkt aan de singer-songwriterwedstrijd. Barista! zit flink in de financiële problemen en dit was onderdeel van hun actieplan. Ze heeft dagen in de keuken gestaan om hapjes te maken. Ze werkt pas een paar maanden bij Barista!, maar de koffiebar – en Luigi – gaan haar aan het hart. Hoewel David de afgelopen weken vaak moest overwerken, heeft hij echt wel gemerkt

hoeveel werk ze heeft gestoken in het bakken van muffins en het voorbereiden van de hapjes voor gisteravond. En dan komt hij niet opdagen en komt het ook niet in hem op om te vragen hoe het is gegaan. Woedend haalt ze de krabber over de voorruit van hun auto. Aan wat er gisteravond met Luigi is gebeurd, wil ze nu niet denken. Voorlopig is ze alleen maar boos op David.

In de grote winkelstraat in het centrum van Utrecht zijn alle winkels en restaurants nog dicht. Alleen bij de Starbucks is binnen al wat activiteit te zien. Die gaat om zeven uur open. Barista! een half uur later. Iris heeft de auto geparkeerd en steekt iets voorbij Starbucks de straat over. Ze draagt twee grote boodschappentassen met daarin de af te bakken muffins en de cakevorm met het beslag dat ze gisteravond maakte. De koude wind snijdt door haar panty en de motregen laat een dun laagje druppels achter op haar gezicht. Zo te zien is Laura er nog niet, want alle lichten zijn nog uit. Ze laat zichzelf binnen en toetst de code van het alarm in. Nadat ze alle lampen heeft aangeklikt, loopt ze naar het magazijn, waar ze haar jas ophangt. Ze gluurt snel even naar het kantoortje van Luigi, waar ze hem gisteren kuste. Want zo is het gegaan. Zij kuste hém. Ze voelt zich vreemd. Licht in haar hoofd en hyperactief van blijdschap, zoals ze zich vroeger voelde als ze naar huis fietste nadat ze op een feestje met een leuke jongen had gezoend. Tegelijkertijd is ze misselijk en heeft ze knalende koppijn. Alsof ze net heel slecht nieuws heeft gehoord. Ze wrijft over haar slapen en haalt een keer diep adem. Muf-

fins en cake in de oven. Apparaten aan. Bonen bijvullen. Ze moet zich nu concentreren op de dingen die ze moet doen. Instorten kan later nog.

Net op het moment dat ze twee kopjes onder het espresso-apparaat zet en op het knopje drukt, gaat de voordeur open. Laura stormt met een verwilderde blik in haar ogen naar binnen. Ze loopt met grote passen op de toonbank af en blijft daarbij haken achter een van de Perzische tapijten die op de grond ligt.

‘Kuttapijten!’ roept ze.

‘Ook goedemorgen,’ antwoordt Iris. Ze moet ondanks de stress die ze op dit moment voelt, lachen om haar vriendin. Laura’s bruine haar plakt aan haar gezicht. Ze is duidelijk buiten adem van het harde fietsen. De mouwen van haar vest steken onder haar jas uit en zijn zeiknat, omdat ze ze als handschoenen heeft gebruikt. Ze draagt sneakers en twee verschillende sokken. Niet opzettelijk, dat weet Iris. Waarschijnlijk gaat ze daar vanmiddag achter komen en schaamt ze zich rot. Niet nodig, vindt Iris. Laura heeft zo’n eigen stijl dat het lijkt alsof het de bedoeling is.

‘Sorry voor het gescheld,’ zegt Laura, die inmiddels bij de toonbank is en het kopje espresso dat klaarstaat in één teug achteroverslaat. ‘Zet er nog maar een paar,’ roept ze, terwijl ze naar het magazijn loopt om haar jas op te hangen en haar schort om te doen.

Iris maakt nog twee espresso’s en neemt ze mee naar de grote leestafel in het midden van de bar. Ze gaat zitten op een van de krakkemikkige stoelen. Buiten miezert het nog

steeds en de langsrijdende bussen maken een sissend geluid op het asfalt. Laura ploft neer op de stoel tegenover haar. Iris haalt diep adem door haar neus. Ze pakt haar koffiekopje op en merkt dat haar handen trillen. Ze zet het kopje weer neer.

‘Jezus, Iris...’ begint Laura. ‘Wat is er in godsnaam gebeurd gisteravond?’

Iris zegt niets.

‘Of wil je er niet over praten? We kunnen moeilijk doen alsof het niet gebeurd is. Luigi komt zo en hij heeft gezien dat ik... gezien heb... wat ik gezien heb.’

‘Wat deden jullie daar eigenlijk?’ vraagt Iris. Ze denkt terug aan gisteravond. Ze had samen met Luigi, Laura en Sophie opgeruimd na de singer-songwriteravond. Laura en Sophie waren rond half twaalf vertrokken. Dat was bijna een uur voordat...

‘Ik was mijn fietssleutel kwijt.’

‘Maar wat deed je daar dan met Malik? Zijn jullie weer...’

‘Iris! Ik vertel het zo. Ik wil eerst weten wat er aan de hand is, voordat Luigi en Sophie er straks zijn. Ik... ik schrok me kapot toen ik jullie zag gisteravond. Waarom... waarom heb je mij hier niets over verteld?’

‘Er viel niets te vertellen,’ antwoordt Iris. ‘Of tenminste... niet op die manier. Gisteravond was voor het eerst dat we... dat we elkaar zoenden.’

‘En daarvoor?’ Laura nipt aan haar espresso en kijkt haar vriendin argwanend aan.

‘Het begon allemaal een paar weken geleden.’ Iris staart naar buiten. Ze durft haar vriendin niet aan te kijken. ‘Ik was

hier na sluitingstijd nog samen met Luigi, om op te ruimen. Ik zou met David uit eten gaan, maar hij belde me om te zeggen dat hij met klanten uit eten moest. Het was de zoveelste keer dat hij een afspraak met mij vlak van tevoren afzegde. Hij werkt zo veel dat ik hem bijna nooit meer zie. Hij is zo gefocust op zijn werk en hij heeft zo vaak kritiek op mijn werk hier bij Barista!'

'Echt?' zegt Laura.

'Ja.' Ze kijkt Laura weer aan nu.

'Maar waarom heb je dat nooit verteld, lieverd?' Laura legt haar hand op die van Iris.

'Ik... ik weet hoe dol jij bent op David. En ik schaamde me ergens ook, denk ik. Ik had het allemaal voor elkaar. Mijn droomman, mijn droomhuis... Ik wilde niet zeuren.'

'Je hoeft echt niet altijd mooi weer te spelen, Iris. Je kunt het toch zeggen als er iets is?'

'Dat weet ik wel. Maar toen ik dat telefoontje kreeg was jij net helemaal in de wolken van Malik. Luigi zag dat er iets was en toen heb ik alles aan hem verteld. De weken erna hebben we heel vaak gepraat.'

Laura trekt haar wenkbrauwen op.

'Hij kan echt heel goed luisteren, Laura. Ik weet dat jij vindt dat hij vaak chagrijnig en nors is, maar hij is echt heel aardig.'

'Aardig?' Laura lijkt het nog niet helemaal te snappen. Niet zo gek, want Iris snapt het zelf ook amper.

'Ik heb niet aan zien komen wat er gisteravond is gebeurd. Echt niet. Ik zag Luigi als een goede vriend, als iemand bij wie ik terecht kon met mijn problemen. Niet dat dat niet bij jou

kon... maar zo is het nou eenmaal gegaan. En ik weet niet of het je was opgevallen, maar David was er niet gisteravond. Hij vond het belangrijker om wat te gaan drinken met een klant.'

'Ik heb er eerlijk gezegd niet op gelet. Ik staarde de hele avond naar de deur om te kijken of Malik binnenkwam. Het spijt me, Iris. Ik had het moeten vragen.'

'Het is al goed. Jij had iets anders aan je hoofd. Toen jullie weg waren, was ik nog samen met Luigi. Toen ik hem vertelde dat David er weer niet was, moest ik huilen. Alle spanning van de afgelopen weken kwam er ineens uit. Ik had zo mijn best gedaan met het bakken van de espresso-chocoladekruidnotenmuffins en het voorbereiden van alle hapjes. David wist hoe belangrijk de avond voor mij was en hij was er gewoon niet. Luigi pakte een fles rode wijn en die hebben we samen opgedronken. En daarna... nou ja... dat heb je gezien.'

'Kan-ie een beetje zoenen?' vraagt Laura, met een ondeugende glimlach.

Iris voelt het bloed naar haar wangen stijgen als ze denkt aan hun zoen. Het voelde zo goed. 'Ik heb geen idee. Ik had te veel wijn op,' zegt ze snel.

Laura fronst. 'En nu?' zegt ze.

'Ik weet het niet,' antwoordt Iris eerlijk. 'Ik weet niet meer wat ik wil. Ik weet niet meer wat ik voel.'

'Wat een shitzooi, zeg,' zegt Laura. 'En ik maar denken dat jij en David zo gelukkig waren. Je bent altijd zo vrolijk.'

'Ik ben ook vrolijk. Meestal...' antwoordt ze. 'Barista! maakt me vrolijk. Jij maakt me vrolijk. En Luigi... Maar nu... nu is

alles ingewikkeld. Ik heb nog niet met Luigi gesproken na gisteravond. En David weet nog van niets.' Haar hoofdpijn speelt weer op en ze wrijft over haar gezicht. Ze bedenkt zich te laat dat ze haar make-up uitwrijft en haar gezicht er nu waarschijnlijk uitziet als een waterverfschilderij.

'Het komt wel goed.' Laura knijpt bemoedigend in haar hand. 'Maar je moet me niet meer buitensluiten. Beloofd?'

'Beloofd. En daarover gesproken... Malik en jij?'

Laura glimlacht van oor tot oor. 'Hij stond me op te wachten bij mijn fiets gisteren. Hij had naar binnen willen komen, maar het zat stampvol hier. Toen zijn we een stukje door de stad gaan wandelen en gingen we op een bankje zitten en nu... nu is alles weer goed.'

'Wat fijn!' Iris is oprecht blij voor haar vriendin. Laura is tot over haar oren verliefd op Malik, een vaste klant van Barista!. Door een paar zeer onhandige acties en getwijfel van Laura, leek het niet meer goed te komen. Maar gelukkig zag Malik dus ook in dat ze een perfect setje zijn.

'Oké,' zegt Laura, die opstaat. 'We gaan koffie zetten en muffins bakken. En als Luigi straks komt, zeg je dat je tijd nodig hebt om dit allemaal te verwerken en dat jullie het er later over kunnen hebben.' Haar vriendin loopt naar de toonbank en stopt een van de taaie amandelkoekjes in haar mond.

Iris hoort gemorrel aan het slot en de deur gaat open.

Luigi komt binnen.